

Sorsrablók

Tragikó-bohózat két részben

László György

IRODALOM

1.: A vállalati őr

2.: Elhaladó

(Késő este van, 2. elhalad a hodály előtt, odanéz az örre, megáll meg-szeppenve, visszatér és odamegy)

2.: Elnézést, van egy tüze?

1.: (Mintha gyököntésből verték volna fel, megrezzen, tapogatja zsebeit) Mit óhajt? Ja, tüzem, rágyújta-na... Igen... Igen van, egy pillanat, igen. (Meggyújtja a gyufát és odaadja az orra elé, aki rágyújt) De szoktak köszönni is vagy nem szokás?

2.: (Mintha nem hallaná) Mélyre szívom a füstöt, én mondom, hogy késő este nem olyan a cigarettafüst, mint nappal, valahogy barátságos, simogatóbb érte? Társul az emberhez, mintha együtt érezne vele.

1.: Tényleg? Én nem tudhatom, sosem próbáltam. Lehet, hogy csak maga érzi úgy... nem öngazolás-szándék?

2.: Nem cigarettázik? S akkor miért van gyufája, lám én szivaros vagyok és sosincs gyufám, illetve tüzem. Lekötnek fontosabb dolgok.

1.: Ó... Fontosabb dolgok? Én úgy látom a kettő nem függ össze, nincs magának, van másnak, és ezt szokta meg.

2.: I... igen... tényleg van másnak, mint most is. (Kényszeredetten fel-

kacag) Remélem nem zavartam nyugalmában. Mert nem gyököntött csak hunyt szemmel ült.

1.: Milyen nyugalomról beszél? Én itt szolgálatban vagyok.

2.: Szolgálatban... és ez miből áll? Nem látok semmit e nagy hodályon kívül, csak magát ahogy ül a bejárati kapu előtti bódében. Mit szolgál itt?

1.: Elég ez... én itt éjjeliőr vagyok és ez nekem elég. Nem érdekel, hogy mi van ott belül.

2.: Éjjeliőr... nahát.

1.: Már 19 éve.

2.: És mit őriz, őrzött ennyi éven át?

1.: Nem tudom mi van odabent, nem is érdekel.

2.: Nem tudja mit őriz? Hihetetlen... ez a hét vicce. 19 évet nyomott le itt és nem tudja mit őriz, mi van odabent.

1.: Nem érdekelt kérem, semmi közöm hozzá, nem az a dolgom, hogy tudjam, de miért fontos tudni, nem engednek be senkit, és a közelbe sem, ennyi nem elég? A kapun belül nem az én térfelem.

2.: De én itt vagyok a közeliben úgy 20-30 méterre a főkaputól és a hodálytól, igaz... az a kerítésen belül van... és nem érdekelte magát annyi éven át?

1.: Az, hogy maga most közel van mint egy jött-ment nem fontos ténye-

zó. Kiismerem messziről, aki erre jár, maga nem is tartja fontosnak merre jár és miért, megy az orra után aztán odaér valahová.

2.: Azt hiszi? Így gondolja?

1.: Azt és így gondolom.

2.: Ezt jól megkaptam. Ezt még nem mondta senki nekem. Nem gondolja, hogy menet közben jelenik meg tetteink értelme? Hogy miért vagyunk ott, ahol vagyunk.

1.: Á... smafu... Ha nem tudjuk a tett előtt mit miért teszünk akkor utólag miért kéne tudjuk.

2.: De ezzel ellentmond saját magának, miért húzott le 19 évet és nem tudja mit őriz?

1.: Az más, mert én arra vigyázok, hogy ne menjen be senki. Érti a lényeg különbségét?

2.: De akik oda bemennek, s kijönnek gondolom dolgozók, nem kérdezte miért mennek be dolgozni, miért dolgoznak. Egyiktől sem kérdezte, nem volt kíváncsi rá?

1.: Mít kérdeztem volna az az ő bajuk.

2.: Á... fura alak maga, takargat valamit.

1.: Kérem miért kéne én tudjam, nem az én dolgom.

2.: Áhá. De az előbb azt mondta, hogy nem tudja mit őriz, nem fontos tudnia, teszi a dolgát, őrizi ezt a hodályt, vagyis nem tudja mit. Nincs itt ellentmondás azzal, hogy mi a dolga, vagyis tudja, hogy miért nem akarja tudni.

1.: Kérem adtam tüzet, ennyi nem elég?

2.: Őrző-úr vagy, hogy szólítsam, megfutamodunk...?

1.: Nem tartozom magyarázattal.

2.: Erre nem is kértem, de önmagunkkal szemben csak kéne legyen

valami többlet, nem gondolja? (Szivart vesz elő) Adjon még egy tüzet.

1.: Nem adok, aki tud kommentálni, annak legyen gyufája is, könnyű a máséban kotorászni aztán kereket oldunk, vagy kinyaljuk a fenekét, maga most melyiket akarja és mi célból?

2.: Egyiket se. Nem kell a tüze, nem gyújtok rá, de maga sem azért nem ad, fél kilépni lecövekeltségéből. Tipikus eset, ha nincs önigazolás, úgy teszünk mintha nem lenne fontos. Jó képet vágunk a rossz tréfához. Megyek... köszönöm az előző gyufát. (Indul) Már nem is tudja meg mit őriz, mert nem fontos a miértje.

1.: Álljon meg! Ennyivel nem intézi el, kézmosósdival: bírálunk, megrágalmazunk valakit és aztán spuri, lelépünk kárörvendőn, vagy megsértettünk valakit, kihoztuk a sodrából, aztán megfutamodunk, milyen uram is?

2.: Nem érzem, hogy megfutamodnék. Miért tenném? Nem én vagyok, akinek a válaszáért lépnie kell, vagyis tartalmat adni válaszában: itt őrzött és őriz és én csak úgy kérdezem, kérdeztem szinte megszokásból, de akkor is kell a válasz önmagunk iránt. És ha mélyebbre gondolunk, kik is vagyunk a cselekvésben, jelen esetben itt maga, akkor előáll a kérdés: miért? Gondolja csak el, 19 éve ugyanabban a közönyben nemtörődömségben, kérdés és válasz nélkül. Nem tragikomikus? Így élni passzívan, sunyi őrzésben, szinte hihetetlen. Nem törődni az élet ajándékával az idővel... hisz akkor egyebek sem fontosak. Kiként van maga jelen a mindennapokban?

1.: Kérem én tisztességesen megálltam a helyem, ahogy illik, sosem voltam szabálysértő, és nem is akarok az lenni, nekem a rend... az rend.

2.: Dehogy állta meg a helyét, ha azt sem tudja mit őriz, mit rejt ez az építmény és ráadásul gyököntve találtam, már ez a látvány is szörnyű, belepusztulnék a látványba.

1.: Maga mivel foglalkozik, hogy ennyire számonkérő?

2.: Az itt most nem fontos, csak ha megkaptam a választ a kérdéseimre. Kérdeztem válasz nélkül.

1.: Csak válasz... mit akar a választól?

2.: Hogy kapjak választ a kérdéseimre.

1.: Már nem emlékszem mi volt a kérdés

2.: Aha, menekül ön maga elől... milyen szomorú... nem tudja mit őriz, vagyis a lényegét. Szomorú sors ez a magáé, a langyos jelenlét, amely sehol sem számít, nem akar számítani, látszani, csak megúszni személytelenül.

1.: De a tüzet a szivarhoz, tőlem kapta.

2.: Nálam is van gyufa, de próbára tettem.

1.: Nem kértem, hogy mutassa meg, kisstílűség lenne, és visszafelé kár a számonkérés.

2.: Hú, erre nem is gondoltam, vagyis múltban érdeklődöm, nem szép magától... most kimondom: elvtárs. (Röhög) Múltba löki érdeklődésem lényegét, de a múlt jelen van: itt e holdály, akkor is itt volt.

1.: Ne remélje, hogy nálam ennek a szónak: elvtárs, tartalma van. Én magát nem tudom szólítani, hogyan, miként?

2.: Nem akar elvtársozni, az édes...? Még ezt sem?!

1.: Aki ezzel a szóval gúnyolódik az jövő megszólításokban is léhűtő.

2.: De maga nem tudja, hogy mit őriz. Ennyi nem elég magyarázatként.

Eltölteni 19 évet az elvtársaság nevében, minden egyébként másodlagos... nem tudom elhinni. És akkor mi módon volt elvtárs? Megfelelni akarásszaga van a maga 19 évének. De milyen ügyben?

1.: (Kissé megrendülten) Megfelelni? Kinek és minek és mi érdekében? Nem gondolja, hogy túl messzire megy? Miért baj az, ha valaki komolyan veszi amit vállal? Mert az én munkám nem küldetés, de annak vettem mert lehet az is. És ha akarja tudni magánügyként kezelem itt létem, én akartam itt lenni, nem fontoskodva, csak a helyemen.

2.: Ó, persze, de a fizetést a bentiek-től kapta, akiknek megfelelt a közönye feléjük és az irány, amit őriz. Hol van itt önbecsülés a jelenlétben? Éveken keresztül itt lenni és nem érdekelni, hogy miért csak a bérért. Nem tartja önmegalázásnak?

1.: Maga mivel tölti napjait, éjszakáit, hogy ennyire számonkérő?

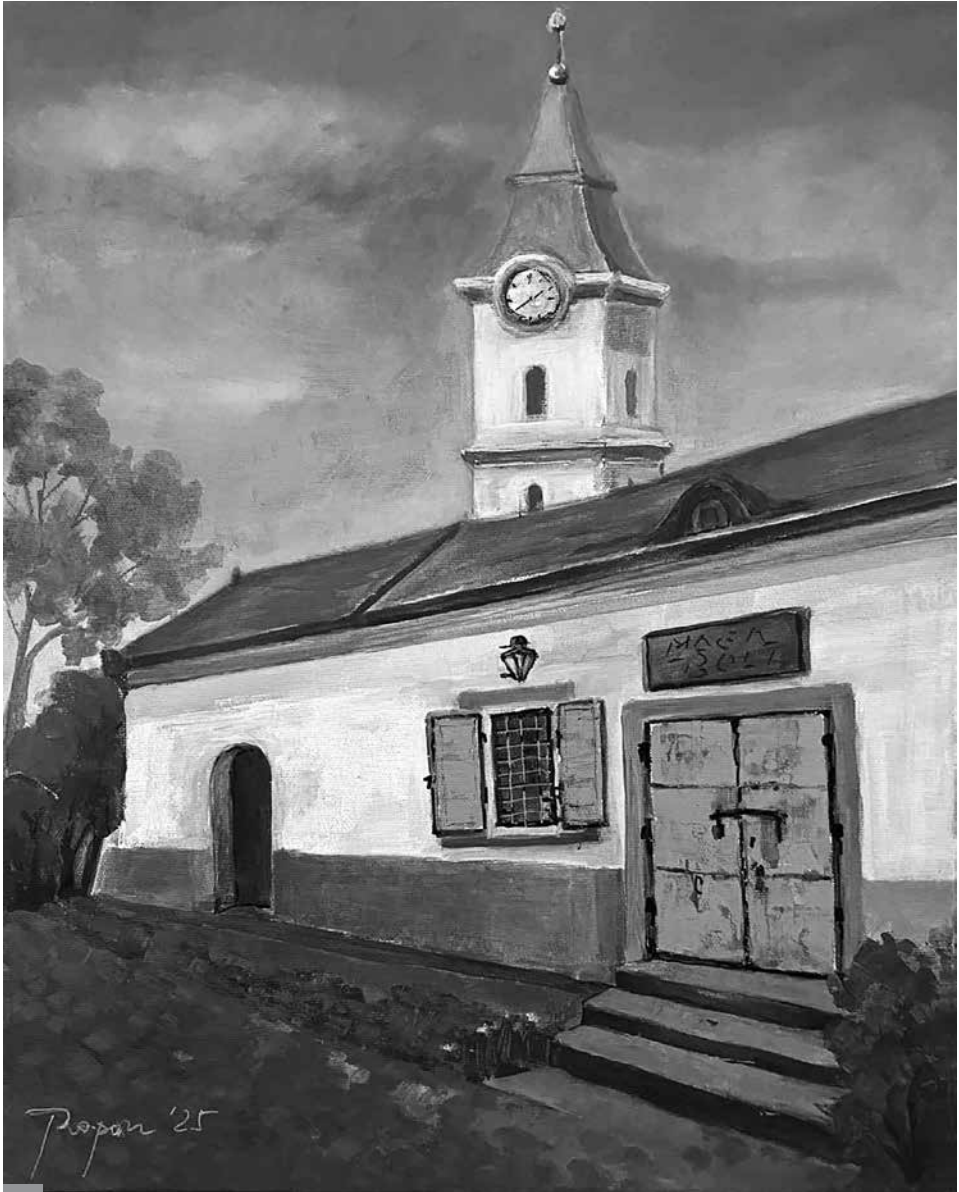
2.: Az nem érdekes, most nem erről beszélünk, és nem kérek számon semmit, de jó lenne magának, ha nem ragadna be a felelőtlenség savába, mert mindenféle jelenlét holnap is fontos lehet.

1.: Szóval jót akar tenni nekem? De nekem nem az volt, és nem az a dolgom, hogy bekukkantsak mások lapjába, csak az, hogy itt jelen legyek, látszódjon ittlétem.

2.: Gyököntve találtam, a szivar csupán ürügy volt, hogy felébbresszem. Ez a megbízhatóság? Túlélésre sem elég.

1.: Milyen túlélésre? Én csak élni akarok, nem akarok túlélni semmit. Elegem van a sok túlélőből.

2.: És ez, magának élet... elvtárs... nem elvtárs, itt üli le az éveket és nem tudja minek az érdekében.

Pöppan Krisztina alkotása

1.: Van családom és értük guny-nyasztok és nekem ez fontos.

2.: Legalább tudják, hogy mit őriz? (Gúnyosan) De maga sem tudja mit mondana nekik?

1.: Hátha nekik fontos, hogy tudják. Mért kötném az orrára magának, aki így beleüti... nekem nem fontos, hogy maga tudja.

2.: Á, igen, igen miért is kérdeztem. De hát dolgainkban nem fontos, amit nem tudunk, de benne vagyunk, nem ez adja itt létünk fontosságát? Magának igaza van, rosszul kérdeztem: őriz, s őrzött itt? Azt kellett volna, hogy miért lesz itt holnap és minek a nevében? Itt ezen a földön miért vagyunk?

1.: (Megrendülve kissé) Ördögi lény maga, miért jött erre?! Anyám mondta volt: Őrizkedj mindig a kérdezőktől, nincs válaszuk, de úgy tesznek mintha lenne, sunyisággal van tele kérdezésük, és személytelenül kérdeznek.

2.: Van ez így, de most nem ez a helyzet, valahányszor erre haladtam mindig gyököntött azon a padon. Feltűnt, hogy mennyire semmibe veszi jelenlétét, amely szolgálat is ugyebár, és senkinek nem tűnt fel ez a nihil, a dolgok semmibe vevése. Miért van maga itt tulajdonképpen, nem súgná meg?

1.: Mi az, meggyanúsít? Na, nem barátocskám, ezt már nem! Még kiderül, hogy jól nézünk ki, kicsoda maga tulajdonképpen, hogy ilyen messzire megy?! Ez igen... ezért állj szóba valakivel, sőt tégy is jót vele. Éreztem én, kezdett gyanús lenni az érdeklődése, mintha valakik küldték volna. De nincs tartani valóm semmitől, senkitől, érti?!

2.: Ne képzelje ennyire fontosnak magát, megkérdezném: más nem tudja betölteni ezt a posztot?

1.: Más? Ki akar tenni, túrni innen? Mit vétettem én magának, hogy ilyesmit fontolgat?

2.: (Röhög) Há-há-há, aludni, gyökönteni otthon is lehet s ringatná az asszony is és valaki más hátha tudná mit is őriz.

1.: Volt egy ilyen érzésem, hogy valamit forgat a fejében, de hagytam, hogy derüljön ki, derítse ki maga.

2.: Persze, hogyan lett volna, sőt idejöttem előtt érezte, és most megvilágosodott. Kiszűlt ember maga, csak rosszra tud gondolni. Miért túrnám ki innen, ki jönne ide gyökönteni? Kevés a jól alvó ember mostanában, és ez még csak a kezdet.

1.: Nagyon kérem, hagyja abba, semmilyen politizálásban nem veszek részt, nem érdekel a véleménye. Itt töltöm a szolgálatomat és kész.

2.: Eleve kézmosósdi... a hazáért sem vesz részt, nem foglal állást? Hiszen itt kényelmes állást adott a haza magának, és maga gyökönt a hazáért, a fél életét itt átalussza, és a többi otthon. Kíváncsiságból nem tette fel soha a kérdést: milyen ember, és meg is fizetik érte.

1.: Kikérem magamnak én tisztességesen megálltam, állom a helyem, és kész... punktum!

2.: Hiszen ülve... csücsülve gyököntött. Egyébként itt mindenki tisztességesen megállja a helyét, itt mindenki tisztességes, mint az egyenességben! Nem restelli magát, nem restellik magukat! Nem tudja mit őriz, miért van itt, és tisztességről beszél! És akik ott belül vannak megérik a pénzüket, bizonyára olyan tisztességesek, mint

maga. Teljes az összhang (Szónokolva) egyöntetűség, közös cél, bearanyozott jövő! (Háttal megy előre és úgy beszél vissza, jobb kezét magasra tartva) az emberiség álma, egyforma jogok, egyenlő esély a javakhoz, kizsákmányolás szemétre dobással, jogállamiság és végül a demokrácia... minta demokrácia! (Röhögve kiált vissza) minta demokrácia... érti?! Maga is ezt segíti gyököntésével, önbecsülésével és mindennel, ami sehová sem vezet. (Távolodva kiált vissza) sehová sem vezet! Sehova! A múltba nem eshetünk vissza, a jövőben nincs, amit keresnünk! Így semmiképp!

1.: (Bosszúsan, hunyászkodón) Hallgasson, elhallgasson, milicet, rendőrt hívok, te sors fosztogató... segítség... segítsen valaki, fogják meg... megrabolt, elrabolta magamba vetett hitemet, fontosságtudatomat, miért voltam én itt, miért vagyok itt, ha ez megeshetett velem!

(Lassú sötétedés a színen) Hogy nem tudtam miért vagyok itt ... mi a dolgom... miért nem hívtam milicet... kinek mondhatom el, kinek jelentsem, hogy rablók járnak erre, sorsrablók vannak köztünk! Sorsrablók! sorsrablóló-ók!

Vége az I. résznek

II. rész

Szín: Intézet, iroda bejárat, az ajtó fölött nagy táblára írva: Demokrácia központ.

1. elhalad az épületi ajtó előtt, felnéz és meglepetten olvassa.

1.: Mi az ördögöt jelent ez? Mi célból? És a többi demokrácia hol van? Szétszórták a szeméttelenen? (Legyint és tovább megy, visszajön, kopog s be-

nyit) Jó napot. (Egy íróasztal félénél 2., székén hátra dőlve, a lábát az asztalra téve)

2.: Úgy legyen, ahogy mondja.

1.: Jó helyen járok-e? Táblát láttam ott kint az ajtó fölött... gondoltam benézek.

2.: Mindenki jó helyen jár (leveszi lábait az asztalról), aki jó helyen akar járni.

1.: Igen, de mitől lesz jó helyen वाली?

2.: (Erőlködve) I... igen... úgy fest a dolog... ez egy jó hely... itt olyasmiről értekeznek, ami mindnyájunknak égető fontosságú, demokráciára ösztönzik a halandót.

1.: Nocsak, és miben áll ez? Érdekelne a dolog... a téma, mert hát változott a világunk és így a felzárkózás időszerű. De mihez, viszonyítva az? Ne értsen félre, így elhaladtomban láttam meg ezt a táblát, per kuriózum vagyok még csak itt... de megérintett a feliratozás. Mihez viszonyítva változnak?

2.: Azért lett oda írva, hogy megmozdítsa olvasóját, kíváncsivá tegye. Mozduljon ki petyhüdt, unalmas életéből.

1.: Gondolom ön is azért van itt mert kíváncsi volt, hogy mit is jelent. Talán alkalmazott is lett itt?

2.: Persze, miért ne lennék? A demokráciának odaadó hívek kellene, vállvonogatók.

1.: De itt az a szokás, hogy asztalra tesszük a lábunkat?

2.: Miért, így voltam?

1.: És kik a bentiek, akik a demokrácia éltetői? Lenniük kell funkció sorrendben, gondolom van egy fő demokrata, demokratább a többinél, aztán a sorrend. Ön hányadik a sorban?

2.: Nem tudom, nem számoltam. Miért kellene tudnom, nem az én dolgom ez. Nincs sorrend, mindenki ott van, ahol van.

1.: Persze... de akkor miért van itt, miért kell csak legyen? Valamihez viszonyítva, mert nincs akkor felesleges semmittevés.

2.: Mindenhol ilyen kérdező?! Nem elég az a tábla ott fenn, és mi a tábla hívei.

1.: És ki veszi számba, hogy maga itt van? Gondolom ezért a demokratizmusért bért is kap, nem kicsit és azt fizetik amiről nem tudni micsoda.

2.: (Erélyesen) A bér a volt rend torzszüleménye, mi itt honoráriumot, vagyis tiszteletdíjat kapunk.

1.: Ó... mi úgy tanultuk... igaz, elég rég volt, hogy a bér kapitalista névcsökevény. A demokráciában, most mi van?

2.: Kezd az aranyeremre menni a sok sódere! Mit akar még, elmondtam, amit akartam és sipirc!

1.: A demokrácia nevében mondja? Szeretnék demokrata lenni és itt most önnél kell lecövekelnem. Ön a demokrácia őrzőosztója vagy tévednék? Kérem hívjon ki a valaki illetékest, hogy beindítsuk a folyamatot,

2.: Illetékest? Nem vagyok elég erre én? Azért vagyok itt!

1.: Igen, de az előbb el akart zavarni. Nem baj, megbeszéljük. De rá szeretnék gyújtani, van tüze?

2.: Ott kinn... itt kell a tiszta levegő. De nincs tüzem.

1.: Nem bizalomkeltő, a demokráciának nincs tüze? A hol dolgoztam éjjeli őrként 21 évet mindig volt gyufám, hogy az arra járókat megtiszteljem, ha kértek. Volt egy esetem is, az ipsének adtam tüzet és hosszú hánytor-

gatásba kezdett, mert nem mondtam meg hogy mit őrzök. Teljesen kiakadt. Blamált, szemrehányásokat ontott rám, dehát akkor ott a titoktartás volt a házi szabály. De most maga miért nem tudja fődemokrata? Ezt itt nem szokás tudni. Akkor én hogyan csatlakozhatnék az irányzathoz? Kezdzem, ki a kapunyitó?

2.: (Magszeppen, eszébe jut az akkori eset) Maga volt az a gyököntős portás, aki átgököntött ott 19 évet? Hihetetlen

1.: Maga mióta van itt? Hány asztalt cseréltek ki azóta, mert a cipője sarka felhorzsolta az asztal lapját?

2.: Ne érdekelje... 20 esztendeje ha tudni akarja, és maga az az ő, aki reklamál illetve szőrszálhasogató.

1.: Én? Mért lennék... csak tényekről beszélek. 20 év így asztalra tett lábakkal? Akkor érthető... nem is lehet követelmény a viselkedés. Bennfettes. De mit tesznek a bentiek ő-demokráciája érdekében, szellemében? Érdekelne, nagyon érdekelne. Beszokták néha invitálni magát mondjuk gyűlésbe, mert csak lenne szava a holdvilágos égre.

2.: (Felháborodva) Miért kérdezősködik állandóan?! Nincs egyéb dolga?!

1.: Ó, hogyan lenne, de ne idegeskedjék amiért kérdezem, ahogy látom a demokráciája közömbös, az ide jöttel szemben. (Gyufát talál a zsebében) Tán csak rágyújtók, ha nem is adott tüzet, csak meggyullad a cigarettám. De miben áll ez a nagy demokrácia mert ahol én állítólag gyököntöttem ott termelő munka folyt és hozott hasznot. De ez a központ mit hoz a konyhára? Maga is itt csak tángá-lángá. Pedig lényeges kiként vagyunk jelen, és soha nem lesz mindegy hogyan. Hiába

csűrjük csavarjuk, a szög kidugja fejét a zsákból előbb utóbbi.

2.: Nézze, velem van vitája vagy elenem?!

1.: Egyikkel sem... Nem vitázni akarok én, emlék-kellékdarabok teszik, hogy kérdezek, bár eddig, nem kaptam választ semmire.

2.: Mert nekem ezek hiábavaló kérdések. Látom én a hátsó szándékot, nálam zöldül ki a hamisság, átlátok a szítán.

1.: Helyes... nem is várom el magától, hogy ne így legyen. Nem, a hamissághoz nyíltság, kulturáltság kell, amely ott kezdődik ez esetben, hogy nem teszem a lábam az asztalra.

2.: Ez az egyetlen keresett érve? Levettem a lábam amint látja.

1.: Ó, de attól a tett még nem évült el.

2.: Maga is gyököntött ott akkor az őrhelyén... maga volt az, most teljesen világos.

1.: Ez így igaz, de azzal magamat aláztam, tettem felelőtlené.

2.: Igen, hát amit őrzött azzal szemben mi van? A gyököntés nem volt a legyintés irányába? Miért vádol más, ha nem tiszta a gatyája?

1.: Nem vádoló, csupán az elvárás oldaláról szóltam.

2.: És kinek az elvárása mentén?

1.: Annak a táblának ott fent. Vagy az csupán csak oda van biggyesztve? Miért hitetné el velem, hogy az ott fent egy új alternatíva? Nincs üzenete felém, mert az a tábla sem tudja miért van ott. Akik odabiggyesztették ők sem tudják, maga sem tudja miért van itt. Ha tudná nem tette volna a lábát az asztalra.

2.: Maga mondja ezt nagy alvó... gyököntő?!

1.: Én... mert akkor ott már számomra kiderültek a körülmények,

világos volt a perspektíva. De maga itt még a kezdeteknél se tart. Mert itt kezdődik minden.

2.: Menjen innen! Ki akarja fosztani holnapi önbizalmam is? Hogy lehetnék máshogy, ha nincs átmenet a gyököntés és az asztalra tett lábak között?! Nem adtam tüzet a szivarhoz, mert az adás önfosztást is jelent és kapni meg nem érdemeltség! De valamit saját öngazolásaként teszünk.

1.: Én elmehetek, sőt el is megyek, mert nem vagyok kíváncsi kik vannak odabent, világos, hogy mit szolgál az a tábla. De ha le is veszik a helye ott maradt kiüresedve, és kíváncsi sem vagyok milyen szomorú az üzenete. ami már kiderült arról könnyű lemondani, de elkezdni az a valami. (Elindult így szól vissza) Ne kezdjék el ha nem tudják mit akarnak, ha nincs tartalmisága, nem kötelező. Attól, hogy kitesznek egy táblát ilyen-olyan címszóval még nem a kezdet maga, s nem lesz 20 év múlva sem.

2.: Rossz jós, már ezen túl vagyunk, épp a megnevezéssel van baj, mi legyen a neve annak, ami még nincs, de már lejárt!

1.: Ne bölcsekedjen, hisz újra gyökönthetek csak még nem tudom minek a nevében, maga is tarthatja a lábát az asztalon, nem lesz, aki észrevegye, és ha nem lesz asztala oda képzeli a stílus nevében. (Egymás mellé kerülnek háttal állnak, nem vesznek tudomást egymásról, hadonászva kifelé kiabálnak)

1.: Igaza van, gyököntöttem... na és ki ne gyököntene?

2.: Demokrácia központ... igen, mi más lehetne, ha ez maradt csupán!

1.: De a helyemen álltam gyököntve is, érti? Értik? Ha más adta is a helyet. Maga teheti az új asztalra a lábát, az asztal is hibás, nem veti le magáról.

2.: Most már tudom maguk bent is gyököntöttek, gyököntők egylete! De ki volt maga és ki ma? Számonkér olyasmiket, amiket maga nem töltött ki. Kik vagyunk... hol vagyunk... segítség!

1.: És miért vagyunk itt?!

2.: (Elindul) Teszünk egy másik táblát! (Nevet gúnyosan, és elkomorul)

1.: Álljon meg... várjon... magával megyek... levették a táblát ujjat tettek,

nincs ráírva semmi, és nincs kedvem kitalálni, hogy mi lesz ráírva!

2.: Segítség... jön az önámító semmi! Segítség-é-é-g! (Ellenkező irányba kiabálják mindketten) nincs hova menekülni! S nincs akitől!

1.: Nincs miért gyökönteni! Hova meneküljön az élet?! Várjo-o-n meg! (Hasra veti magát) Jól tettem, hogy gyököntöttem, alvásban látszatra szabad az ember, szabad lehet!

2.: Nincs miért gyökönteni se! Segítség-é-é-g!

Vége

NÉVJEGY

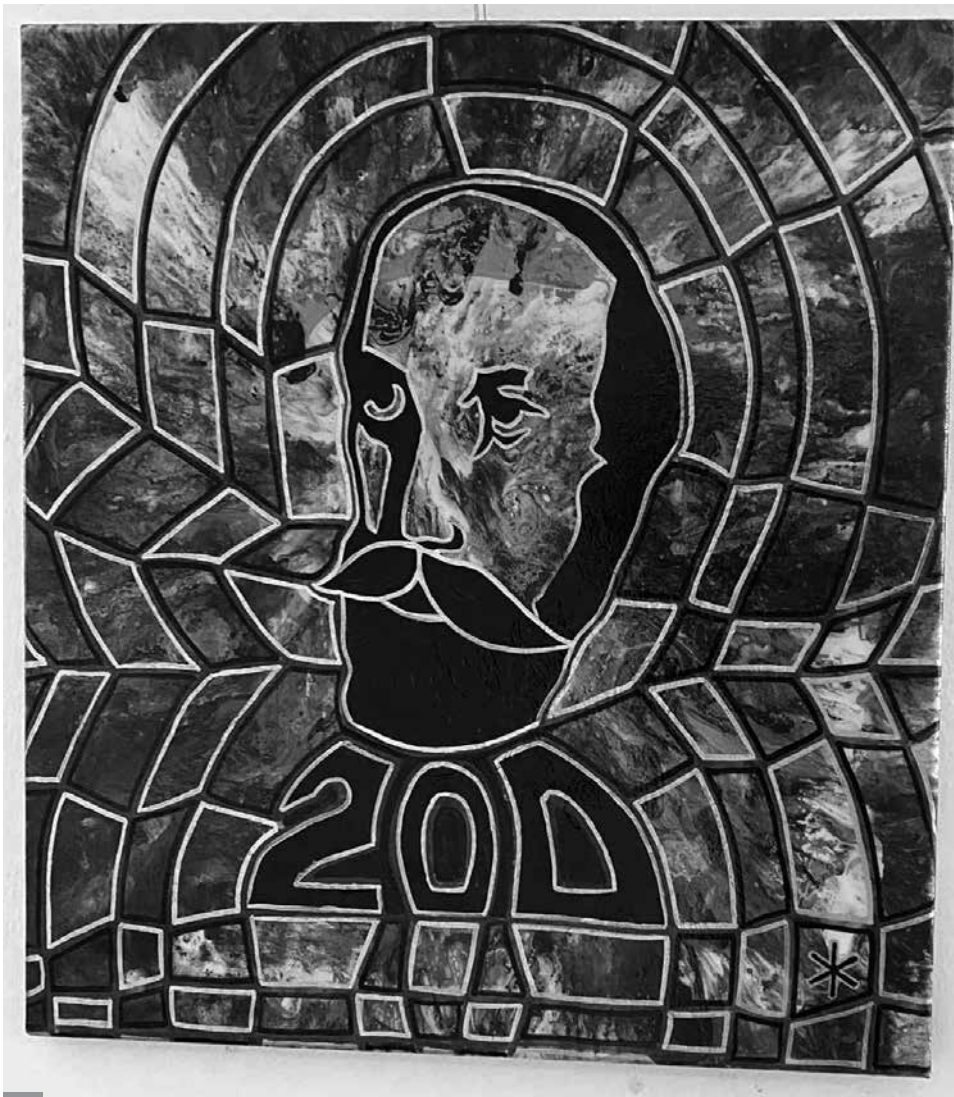
LÁSZLÓ GYÖRGY (1946, Türe, Kolozs m.) költő, író, műfordító. Számos esszét, cikket, riportot, novellát, kisregényt, drámát közölt és közöl napjainkban is. Könyvei csak a rendszerváltozás után jelenhettek meg. Jelenleg a *Honvilág* irodalmi folyóirat főszerkesztője. Verseskötetei: *Jövő-bűvölő*, *Az Ige felmutat*, *Istennel táncoló*. Filmregénytrilógiája: *Sikoly a Vércsekő alatt*.

Lantos Enikő alkotásai

Treier Erzsébet munkái

Sas Tibor kompozíciója